

Tringer professzor 80 éves

Ha máskor ritkán is, de húsvétkor Pannonhalmán évente találkozunk. Ezekon az alkalmakon örömmel látom, hogy mit sem változol. A szellemi frissességed testileg is fiatalon tart.

Nem dolgoztunk tartósan együtt, egy osztályon. A szakvizsgához előírt éveket töltöttem részben a Neurózis Osztályon, ahogy akkor Tringer László osztályát hivatalosan nevezték. Hogy neurológusként, idegkutatóként megszerettem a pszichiátriát, azt az ezen az osztályon eltöltött időnek köszönhetem. Negyvenhét évvel ezelőtt kerültem a klinikára, akkor találkoztunk először. Mint patológus szakorvos Juhász professzor egy agykutató részleg felállítása tervével hívott, ez az elképzelés azóta is terv maradt. Végül a klinikai munkát megszerettem, és a neurológiai képzés után a kötelező pszichiátriai tréningen is részt vettem.

Így lett főnököm Tringer László. A neurózis osztály az újítások osztálya volt. Terápiás közösség, kiscsoport, nagycsoport, sok-sok betegmegbeszélés, MMPI profil a betegekről. Tringer László fegyelmezett, céltudatos vezető volt. Jó volt vele dolgozni. Sok fajta személyiséget, törekvést tudott közös irányba terelni. Veér András, Matuzsinka Ferenc, Hortobágyi Tibor, mások mellett, a szakma jeles képviselői, vezetői lettek.

Három emlékemet osztom meg az ünneplés alkalmával. Rendszeres továbbképzést, önképzést tartottunk. Volt, aki igyekezett nagyon felkészülni és volt, aki rendszeresen kibújt a szereplés elől. A pszichoterápiás iskolákról nekem kellett egy áttekintést előadnom. Megszállt a kisördög és a klinikán tabunak számító pszichoanalitikus iskolákról igyekeztem akkori tudásom nívóján egy körképet felvázolni. Szerencsétlenségemre a megbeszélésre Juhász prof. is bejött. Egyre komorabban hallgatta fejtegetéseimet. Ezt követően behívatott és csak annyit mondott, ezt tőled nem vártam. Nem tudom Laci kapott-e fejmosást a tévelgyő báránya (szamara) miatt.

Emlékezetes marad számomra egy másik alkalom is, ugyancsak referáló keretében a skizofrenogén anya viselkedészavarinak ismertetésébe kezdtem, amikor kopogtak az ajtón. A titkár nő volt, tanársegéd úr

szólított, igyekezzen, megszületett a fia! Az előadást a mai napig nem fejeztem be. Fiam a Bécsi Irgalmasrendi Kórház anaesthesiológus főorvosa.

Az osztályértekezleteket Tringeréknél tartottuk a Baross utcában. A VIII. kerület ellátását felvállalta a klinika, és szakambulanciákat indítottunk a pszichoterápia teljes spektrumát lefedve. Ez abban az időszakban volt, amikor Buda Béla (akkor a Sport Kórház Pszichoterápiás osztályának vezetője) nagy szakmai PR-ral megindította a szexuál-patológiai szakrendelését. És ezzel a klinikának is lépést kellett tartania. Az osztályértekezleten Juhász professzor is jelen volt és Tringer László osztályvezetővel együtt egymás után jelölték ki az adott területek felelőseit, határozták meg a szakrendelések helyét, idejét. Amikor a szexuál-patológiai ambulancia megindításával kapcsolatos kérdéseket tárgyalták, elhangzott a kérdés: „Ezt a területet ki vállalja?”. Mindenki kerülte a professzorral a szemkontaktust, én is a szőnyegen kerestem valamit, amikor megszületett a verdikt, Zoli, te patológus, neuro-patológus vagy, ez már félig jártasságot jelent, (patológus) a szexuált majd megtanulod. Az igazi sokk akkor ért, amikor a meghirdetett rendelésre tódultak a betegek. Nem sejtettem, mit vállalok, mit kellett vállalom. Hogy nem lettem a terület szakembere, azt csak a montreáli tanulmányutamnak köszönhetem, ami visszaterelt a neurológiához és a vér-agy gát kutatáshoz. De ez már egy másik történet.

Isten éltesen Laci!

Köszönöm a barátságodat!

Dr. Nagy Zoltán prof. emeritus (77 éves)